

Helena Sundin

Mot fyren - Kramfors konsthall, till 7 nov.

Varför vill kvinnliga konstnärer så gärna måla småflickor, stillsamt eller grymt och farligt lekande med sig själva, gärna i kladdigt pastellrosa och pistagegrönt? Lena Cronqvist, Marie-Louise Ekman och Helene Billgren har fått många efterföljare genom åren. När vernissageinbjudan kom från Kramfors konsthall med en barnsligt målad akvarell av något diffust och svåruttydligt, måste jag erkänna att jag suckade uppgivet och fick huvudet fullt av fördomar.

Väl på plats i Helena Sundins bildvärld "Mot fyren" med Bondsjöhöjdens vattentorn och Högbondens knalliga silhuett i havet, som återkommande symbolbilder, och med lekande småflickor ur olika generationer i blickfånget, är det ändå lätt att falla för charmen i hennes målningar, vemodet och släkthistorien djupt rotad i landskapet Ångermanland. Som vägvisare får vi av Helena Sundin en elegant kvinna iklädd svarta pumps och röd klänning, en akvarell/gouache målad på björkplywood med träets ådringar i underliggande effektfull kontrast till den blå färgens skira toner. Den rödklädda kvinnan står med kikare för ögonen och ser tillbaka på livet som levts i fyrvaktarbostaden ute på Högbonden.

Trots många år på konstskolor i Umeå och Nederländerna och bildlärarjobb och familjeliv med småbarn i Stockholm, är det i det ångermanländska landskapet Helena Sundin känner sig som mest hemma. Så fort hon närmar sig Bondsjöhöjden och ser det resliga vattentornet till vänster, tycker hon sig få en lugnare andhämtning och en allt starkare inlevelse i släktens historia.

Flera i familjen var duktiga fotografer och det finns en hel bildskatt att ösa ur. Helena Sundin säger att hon gillar att grotta ner sig i alla dessa foton av ensamlekande småflickor; från farmor Elsa, fastern, mamman och sig själv. Etsningen "Hemma" är en sådan bild. På golvet en liten flicka med fjädrar i håret, en svart katt, som spinnande sträcker ut sig på en hemvävd mattstump och av de vuxna syns bara ett par ben i nylonstrumpor och en rutig kjol. På avstånd, tycker man sig höra, klockans sömniga tickande medan ett mättat solljus sakta glider över väggarna. I "Gul skugga" sitter en flicka och drömmer i baksätet på familjebilen, kanske på väg till landet eller hem igen till Härnösand. I alla fall passeras just vattentornet på Bondsjöhöjden och himlen är rosaröd, en mycket tidig morgon eller kanske är det vid solnedgång.

Det är något lätt och svävande med all denna rekvisita av hav, berg och himlar runt flickor djupt koncentrerade på sina egna fantasier.

För mig kommer Helena Sundins konstnärskap vara intressant att följa i fortsättningen och jag ser med spänning fram emot att så småningom även få se en fotoutställning med hennes bilder ur alla släktalbum från Högbonden och Ångermanland!

Text: Karin Lundqvist

Foto: Jonas Lundqvist

Volym 2015-10-06